ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
L. A. GEELHOED
της 13ης Ιουλίου 2006 [1]

I — Εισαγωγή

1. Στην υπόθεση αυτή ζητείται από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει τα άρθρα 4, παράγραφος 2α, και 10α, σε συνδυασμό με το παράρτημα II α του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 [2] (στο εξής: κανονισμός 1408/71). Ειδικότερα, το Cour de Cassation ερωτά αν το συμπληρωματικό επίδομα του Fonds nationale de solidarité (Εθνικού Ταμείου Αλληλεγγύης) του παραρτήματος IIα του κανονισμού 1408/71 αποτελεί ειδική παροχή χωρίς καταβολή εισφοράς κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, αυτού του κανονισμού.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.
2 — ΕΕ 1997, L 28, σ. 1.

II — Οι εφαρμοστέες διατάξεις

Α — *Η κοινοτική νομοθεσία*

2. Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 ορίζει, καθόσον ενδιαφέρει εν προκειμένω, τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός ισχύει για όλες τις νομοθεσίες που αφορούν τους ακόλουθους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως:

[...]

γ) παροχές γήρατος·

[...]»

3. Το άρθρο 4, παράγραφος 2α, που προστέθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1247/92 [3], έχει ως εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις ειδικές παροχές χωρίς συνεισφορά οι οποίες εμπίπτουν σε νομοθεσία ή καθεστώς εκτός αυτών που αναφέρονται στην παράγραφο 1 ή που εξαιρούνται δυνάμει της παραγράφου 4, όταν οι παροχές αυτές προορίζονται:

α) είτε για να καλύψουν συμπληρωματικά, αναπληρωματικά ή επικουρικά την επέλευση οιουδήποτε κινδύνου που εμπίπτει στους κλάδους κοινωνικής ασφάλισης που αναφέρονται στα στοιχεία α) έως η) της παραγράφου 1

β) είτε μόνον για να εξασφαλίσουν την ειδική προστασία των μειονεκτούντων ατόμων.»

4. Το άρθρο 4, παράγραφος 4, ορίζει, καθόσον ενδιαφέρει εν προκειμένω, τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν ισχύει για την κοινωνική πρόνοια και την ιατρική αρωγή [...].»

5. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, το οποίο προβλέπει την άρση της ρήτρας κατοικίας, έχει ως εξής:

«Εκτός αν ο παρών κανονισμός προβλέπει άλλως, οι εις χρήμα παροχές αναπηρίας, γήρατος ή επιζώντων, οι συντάξεις εργατικών ατυχημάτων ή επαγγελματικής ασθενείας και τα επιδόματα θανάτου που αποκτώνται δυνάμει της νομοθεσίας ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών δεν δύνανται να υποστούν καμία μείωση, τροποποίηση, αναστολή, κατάργηση, κατάσχεση επειδή ο δικαιούχος κατοικεί στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο όπου ευρίσκεται ο φορέας οφειλέτης.»

6. Το άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71 [4] ορίζει τα εξής:

«Ειδικές παροχές χωρίς συνεισφορά

1. Παρά τις διατάξεις του άρθρου 10 και του τίτλου ΙΙΙ, τα άτομα στα οποία εφαρμόζεται ο παρών κανονισμός λαμβάνουν τις ειδικές εις χρήμα παροχές χωρίς συνεισφορά της παραγράφου 2α του άρθρου 4 αποκλειστικά

3 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ L 136, σ. 1).

4 — Προστέθηκε με τον παρατεθέντα στην υποσημείωση 3 κανονισμό 1247/92.

στο έδαφος και σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους όπου κατοικούν, εφόσον αυτές περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΙα. Οι παροχές αυτές βαρύνουν το φορέα του τόπου κατοικίας από τον οποίο και καταβάλλονται.»

7. Το παράρτημα ΙΙα, το οποίο προστέθηκε στον κανονισμό κατά την παρεμβολή του άρθρου 4, παράγραφος 2α, και του άρθρου 10α, επιγράφεται ως «ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΑΡΟΧΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ (Άρθρο 10α του κανονισμού)». Στο παράρτημα αυτό μνημονεύεται στο σημείο «Ε. ΓΑΛΛΙΑ», στοιχείο α, το

«Συμπληρωματικό επίδομα του Εθνικού Ταμείου Αλληλεγγύης (νόμος της 30ής Ιουνίου 1956).»

Β — *Η εθνική νομοθετική ρύθμιση*

8. Το 1956, ιδρύθηκε στη Γαλλία το Fonds national de solidarité (στο εξής: FNS) προς τον σκοπό αναπτύξεως μιας γενικής πολιτικής προκειμένου να παρέχεται μεγαλύτερη προστασία σε ηλικιωμένους, μέσω ιδίως της βελτιώσεως συντάξεων, παροχών και επιδομάτων γήρατος. Την 1η Ιανουαρίου 1994, το FNS κατέστη το Fonds de solidarité vieillesse (στο εξής: FSV). Αυτό το ταμείο παρέχει συμπληρωματικά επιδόματα στους λαμβάνοντες επιδόματα γήρατος και αναπηρίας οι οποίοι έχουν ανεπαρκή εισοδήματα.

9. Οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση αυτών των επιδομάτων προβλέπονται στα άρθρα L 815-1 έως 815-11 του Code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως, στο εξής: CSS). Κατά τις διατάξεις αυτές, το συμπληρωματικό επίδομα χορηγείται ανεξαρτήτως του αν ο ενδιαφερόμενος άσκησε προηγουμένως δραστηριότητα ως μισθωτός ή ως αυτοαπασχολούμενος. Πρόκειται για επίδομα προς συμπλήρωση εισοδημάτων, οποιασδήποτε φύσεως, περιλαμβανομένων επιδομάτων που στηρίζονται σε εισφορές, μέχρι του ύψους που είναι κατ' ελάχιστον όριο αναγκαίο, λαμβανομένων υπόψη των εξόδων συντηρήσεως στη Γαλλία. Περαιτέρω, το άρθρο L 815-11 ορίζει ότι πρόσωπα που μεταφέρουν την κατοικία τους εκτός της γαλλικής επικράτειας χάνουν το συμπληρωματικό επίδομα [5].

III — Τα περιστατικά και η διαδικασία

10. Ο γεννηθείς στις 27 Σεπτεμβρίου 1931 αναιρεσείων της κύριας δίκης, Perez Naranjo, είναι Ισπανός υπήκοος και κατοικεί σήμερα στην Ισπανία. Από το 1957 έως το 1964 εργάσθηκε στη Γαλλία. Από την

5 — Βλ. επίσης τις εκθέσεις ακροατηρίου στις αποφάσεις της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 379/85, 380/85, 381/85 και 93/86, Giletti (Συλλογή 1987, σ. 955), και της 12ης Ιουλίου 1990, 236/88, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1990, σ. I-3163).

1η Νοεμβρίου 1991 λαμβάνει γαλλική σύνταξη γήρατος.

11. Ο αναιρεσείων ζήτησε να του καταβληθεί το συμπληρωματικό επίδομα του Fonds nationale de solidarité, αίτημα το οποίο απορρίφθηκε με απόφαση της 5ης Αυγούστου 1999. Ο αναιρεσείων άσκησε έφεση κατά της αρνητικής αυτής αποφάσεως. Το Cour d'appel απέρρριψε την έφεση του Perez Naranjo με το αιτιολογικό ότι το επίδικο συμπληρωματικό επίδομα αποτελεί ειδική παροχή χωρίς εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 10α του κανονισμού 1408/71, η οποία δεν μπορεί κατ' αυτό το άρθρο να χορηγηθεί σε πρόσωπο που διαμένει συνήθως σε άλλο πλην της Γαλλίας κράτος μέλος.

12. Ο αναιρεσείων άσκησε στη συνέχεια αναίρεση ενώπιον του Cour de Cassation, το οποίο, στο πλαίσιο της εξετάσεως της υποθέσεως, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει το κοινοτικό δίκαιο να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το επίδικο συμπληρωματικό επίδομα, που αναγράφεται στο παράρτημα IIα του κανονισμού 1408/71, έχει ειδικό και μη στηριζόμενο σε εισφορά χαρακτήρα που αποκλείει, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 10α και 95β του κανονισμού1408/71, την καταβολή του στον αιτούντα μη κάτοικο ημεδαπής ο οποίος δεν πληρούσε την προϋπόθεση ηλικίας την 1η Ιουνίου 1992, ή, αντιθέτως, υπό την έννοια ότι, αναλυόμενο σε παροχή κοινωνικής ασφαλίσεως, το επίδομα αυτό πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 19, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, να καταβάλλεται στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο το οποίο πληροί τις προϋποθέσεις παροχής του επιδόματος ασχέτως του κράτους μέλους εντός του οποίου κατοικεί το πρόσωπο αυτό;»

13. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ο αναιρεσείων, η Γαλλική, η Ισπανική, ή Φινλανδική, η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή. Η Γαλλική και η Ισπανική Κυβέρνηση, καθώς και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή ανέπτυξαν τις απόψεις τους προφορικώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 20ής Ιουνίου 2006.

IV — Παρατηρήσεις των ενδιαφερομένων

14. Ο αναιρεσείων της κύριας δίκης προβάλλει ότι το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα δεν αποτελεί ειδική παροχή χωρίς εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71, αλλά παροχή κοινωνικής ασφαλίσεως, δεδομένου ότι χορηγείται στους δικαιούχους παροχής γήρατος χωρίς υποκειμενική, και κατά διακριτική ευχέρεια, εκτίμηση των προσωπικών αναγκών. Περαιτέρω, το συμπληρωματικό επίδομα, κατά τον αναιρεσείοντα και με την υποστήριξη της Ισπανικής Κυβέρνησης, χρηματοδοτείται εμμέσως με

κοινωνικές εισφορές. Το επίδομα καταβάλλεται από το εθνικό ταμείο αλληλεγγύης γήρατος, το οποίο χρηματοδοτείται κυρίως με τη γενικευμένη κοινωνική εισφορά (contribution sociale généralisée, στο εξής: CSG). Επομένως, το συμπληρωματικό επίδομα πρέπει να χορηγείται στον δικαιούχο ανεξαρτήτως του τόπου κατοικίας.

15. Η Γαλλική Κυβέρνηση φρονεί ότι η εν λόγω παροχή πρέπει να θεωρηθεί ως ειδική παροχή χωρίς εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, και του άρθρου 10α του κανονισμού.

16. Κατά την εν λόγω κυβέρνηση, το συμπληρωματικό επίδομα αποτελεί ειδική παροχή, διότι εμφανίζει χαρακτηριστικά τόσο παροχής κοινωνικής ασφαλίσεως όσο και κοινωνικής πρόνοιας.

17. Πρώτον, η παροχή προσομοιάζει στην κοινωνική ασφάλιση. Χορηγείται μόνο σε δικαιούχους παροχών γήρατος που έχουν φθάσει στο 65ο έτος της ηλικίας ή στο 60ό σε περίπτωση ανικανότητας προς εργασία. Συνδέεται με την παροχή γήρατος του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 1408/71 παροχή γήρατος, δεδομένου ότι χορηγείται για να συμπληρωθεί η σύνταξη. Παραλλήλως, το συμπληρωματικό επίδομα χορηγείται χωρίς υποκειμενική, και κατά διακριτική ευχέρεια, εκτίμηση των προσωπικών αναγκών σε δικαιούχους μίας ή περισσοτέρων παροχών γήρατος βάσει νομοθετικώς καθοριζομένου ερείσματος, ήτοι του άρθρου L 815-2.

18. Δεύτερον, το επίδομα προσομοιάζει στην κοινωνική πρόνοια. Σκοπό έχει να εξασφαλίζει στους δικαιούχους ένα ελάχιστο επίπεδο συντηρήσεως σε περίπτωση ανεπαρκούς συντάξεως. Η προσαύξηση παρέχεται σε άτομα που έχουν φθάσει σε ηλικία θεμελιώνουσα δικαίωμα συντάξεως και των οποίων το σύνολο των εισοδημάτων υπολείπεται ενός ορίου που καθορίζει ο νόμος. Παρέχεται χωρίς να τίθενται όροι ως προς τα χρονικά διαστήματα ασκήσεως εργασίας ή καταβολής εισφορών.

19. Περαιτέρω, η Γαλλική Κυβέρνηση φρονεί ότι η εν λόγω παροχή είναι παροχή χωρίς εισφορά. Αφορά ένα επίδομα αλληλεγγύης που χρηματοδοτείται από το προϊόν φορολογικών επιβαρύνσεων και χορηγείται μέσω του FSV. Το προϊόν φορολογικών επιβαρύνσεων αποτελείται από την contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés [6], τη CSG και μια επιβάρυνση 2 %. Επομένως, το συμπληρωματικό επίδομα χρηματοδοτείται αποκλειστικώς από υποχρεωτικές επιβαρύνσεις για την κάλυψη των γενικών εξόδων των δημοσίων αρχών.

20. Η Επιτροπή και η Ιταλική Κυβέρνηση διατυπώνουν την ίδια άποψη με τη Γαλλική Κυβέρνηση. Η Επιτροπή σημειώνει επί πλέον ότι το συμπληρωματικό επίδομα καταβάλλεται από το ταμείο ασθενείας, στο οποίο αποδίδεται κατόπιν από το ταμείο αλληλεγγύης γήρατος. Επομένως, τελικώς επιβαρύνεται το Fonds και όχι το ταμείο ασθενείας.

6 — Κοινωνική εισφορά αλληλεγγύης σε βάρος των εταιριών.

Επί πλέον, ο τρόπος υπολογισμού της παροχής και οι προϋποθέσεις χορηγήσεώς της δεν εξαρτώνται από την καταβολή οποιασδήποτε εισφοράς εκ μέρους του δικαιούχου.

V — Το ζήτημα του παραδεκτού

21. Η Φινλανδική Κυβέρνηση τόνισε με τις γραπτές παρατηρήσεις της ότι συντρέχουν λόγοι να χαρακτηρισθεί απαράδεκτο το προδικαστικό ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου, δεδομένου ότι στη διάταξη περί παραπομπής ουδόλως εκτίθεται το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται το υποβαλλόμενο ερώτημα, αλλά αναφέρονται απλώς οι σχετικές εθνικές διατάξεις. Η Φινλανδική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι τα παρεχόμενα με τη διάταξη περί παραπομπής στοιχεία δεν επαρκούν προκειμένου να καταστεί δυνατό στο Δικαστήριο να δώσει χρήσιμες απαντήσεις ούτε, προκειμένου να παρασχεθεί στις κυβερνήσεις των κρατών μελών και στα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη, η δυνατότητα να καταθέσουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 20 του Οργανισμού του Δικαστηρίου [7].

22. Είναι ορθή η παρατήρηση της Φινλανδικής Κυβερνήσεως ότι το νομικό πλαίσιο εκτίθεται όλως συνοπτικώς στη διάταξη περί παραπομπής. Το αιτούν δικαστήριο μνημονεύει απλώς τον αριθμό των σχετικών άρθρων. Δεν υπάρχει καμία διευκρίνιση ως προς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες χορηγείται το συμπληρωματικό επίδομα και καμία μνεία του σκοπού του επιδόματος και του τρόπου χρηματοδοτήσεώς του. Γι' αυτόν τον λόγο, το Δικαστήριο ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο συμπληρωματικές πληροφορίες περί της γαλλικής νομοθεσίας. Οι πληροφορίες αυτές δόθηκαν με έγγραφο της 10ης Μαΐου 2006. Βάσει αυτών, κατέστη δυνατό στους μετέχοντες της διαδικασίας να διατυπώσουν επί της ουσίας τις παρατηρήσεις τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 20ής Ιουνίου 2006.

23. Δεδομένου ότι οι κυβερνήσεις των κρατών μελών και οι λοιποί ενδιαφερόμενοι είχαν πάντως τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί των συμπληρωματικών πληροφοριών κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν βλέπω να υπάρχει κανένας λόγος για να κηρυχθεί απαράδεκτο το υπό εξέταση προδικαστικό ερώτημα.

VI — Νομική εκτίμηση

24. Στην υπό κρίση υπόθεση ανακύπτει το ζήτημα αν το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα αποτελεί ειδική παροχή χωρίς εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, αυτού του κανονισμού. Αν η επίδικη παροχή μπορεί να χαρακτηρισθεί ως ειδική παροχή χωρίς εισφορά, τότε το δικαίωμα συμπληρωματικού επιδόματος κατά το άρθρο 10α, παράγραφος 1, του κανονισμού μπορεί να περιορίζεται σε πρόσωπα που έχουν τον τόπο κατοικίας τους στο κράτος μέλος, εφόσον η παροχή αυτή

7 — Διάταξη της 2ας Μαρτίου 1999, C-422/98, Colonia Versicherung κ.λπ. (Συλλογή 1999, σ. I-1279, σκέψη 5).

μνημονεύεται στο παράρτημα ΙΙα αυτού του κανονισμού. Αν, αντιθέτως, το επίδικο επίδομα πρέπει να θεωρηθεί ως παροχή κοινωνικής ασφαλίσεως, τότε τίθενται σε λειτουργία οι γενικοί κανόνες, δηλαδή ότι στην περίπτωση επιδομάτων δεν ισχύει ο όρος της κατοικίας του άρθρου 10 του κανονισμού 1408/71.

25. Η δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 10α εξαρτάται από το ζήτημα αν η επίδικη παροχή μπορεί να χαρακτηρισθεί ως ειδική παροχή χωρίς εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α. Προκειμένου να εξακριβωθούν τα χαρακτηριστικά στοιχεία μιας τέτοιας παροχής, πρέπει πρωτίστως να ληφθεί υπόψη ο κανονισμός 1247/92, με τον οποίο περιελήφθησαν στον κανονισμό τόσο τα άρθρα 4, παράγραφος 2α, και 10α όσο και το παράρτημα ΙΙα. Η τρίτη και η τέταρτη αιτιολογική σκέψη παρέχουν διαφωτιστικά στοιχεία για τα δεδομένα θεσπίσεως και τους σκοπούς του κανονισμού και έχουν ως ακολούθως:

«ότι είναι επίσης αναγκαίο να ληφθεί υπόψη η νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία ορισμένες παροχές που προβλέπονται από τις εθνικές νομοθεσίες ενδέχεται να εμπίπτουν συγχρόνως τόσο στην κοινωνική ασφάλιση όσο και στην κοινωνική πρόνοια, λόγω της κατηγορίας των ατόμων στα οποία αναφέρονται, των στόχων και του τρόπου εφαρμογής τους· ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι, σε ορισμένα σημεία, οι νομοθεσίες δυνάμει των οποίων καταβάλλονται οι παροχές αυτές προσομοιάζουν στην κοινωνική πρόνοια στο μέτρο που η ένδεια αποτελεί βασικό κριτήριο για την εφαρμογή τους, και στο ότι οι όροι χορήγησής τους δεν σχετίζονται με οποιαδήποτε απαίτηση σχετικά με τις περιόδους επαγγελματικής δραστηριότητας ή με τις συνεισφορές ενώ σε άλλα σημεία προσεγγίζουν στην κοινωνική ασφάλιση στο μέτρο που δεν υπάρχει διακριτική εξουσία ως προς τον τρόπο με τον οποίο οι προβλεπόμενες παροχές καταβάλλονται και στο μέτρο που θέτουν τους δικαιούχους υπό σαφές νομικό καθεστώς».

26. Από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1247/92 προκύπτει ότι καθοριστική για τις τροποποιήσεις που επήλθαν με αυτόν τον κανονισμό ήταν σε μεγάλο βαθμό η νομολογία του Δικαστηρίου, με την οποία διευκρινίζεται ότι ορισμένες παροχές που προβλέπονται από τις εθνικές νομοθεσίες ενδέχεται να εμπίπτουν συγχρόνως τόσο στην κοινωνική ασφάλιση (η οποία, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού) όσο και στην κοινωνική πρόνοια (η οποία, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 4, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού), λόγω της κατηγορίας των ατόμων στα οποία αναφέρονται, των στόχων και του τρόπου εφαρμογής τους. Επομένως, μια τέτοια παροχή είναι «μεικτή» ή «ετερογενής».

27. Μια από τις πρώτες υποθέσεις στις οποίες το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί των μεικτών παροχών ήταν αυτή που αφορούσε η απόφαση Giletti του 1987. Στην υπόθεση

αυτή, το Δικαστήριο εξέτασε αν ένα γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα σε σχέση με συντάξεις γήρατος, αναπηρίας και επιζώντων ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71 [8]. Το Δικαστήριο έκρινε ότι το καταβαλλόμενο από το FNS επίδομα —το οποίο πρωτίστως εξασφαλίζει ένα ελάχιστο όριο συντηρήσεως σε πρόσωπα που το έχουν ανάγκη και, δευτερευόντως σκοπεί στη συμπλήρωση του εισοδήματος αυτών που λαμβάνουν ανεπαρκείς παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως— περιλαμβάνεται στο σύστημα της κοινωνικής ασφαλίσεως κατά την έννοια του κανονισμού.

28. Η ανωτέρω νομολογία αφορούσε το —εν προκειμένω επίσης επίδικο— γαλλικό επίδομα σε σχέση με συντάξεις γήρατος, αναπηρίας και επιζώντων. Εξάλλου, το επίδομα αυτό αποτέλεσε και πάλι το κύριο ζήτημα σε μια μεταγενέστερη διαδικασία λόγω παραβάσεως κράτους μέλους κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας [9], λόγω διατηρήσεως του όρου της κατοικίας για τη χορήγηση του συμπληρωματικού επιδόματος προς εξασφάλιση του ελάχιστου ορίου συντηρήσεως στη Γαλλία. Το Δικαστήριο στηρίχθηκε για την έκδοση της αποφάσεως αυτής στην απόφαση Giletti [10] και κατέληξε σε καταδίκη της Γαλλίας.

29. Συνεπεία και αυτών των αποφάσεων, ο κανονισμός 1408/71 τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1247/92, με τον οποίο οι ειδικές παροχές χωρίς εισφορά εντάχθηκαν ρητώς στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού. Εντούτοις, οι παροχές αυτές, λόγω του συνδέσμου που έχουν με την κοινωνική πρόνοια, εξαιρέθηκαν από τον γενικό κανόνα ότι παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως είναι εξαγώγιμες.

30. Όπως εκτέθηκε προηγουμένως στο σημείο 25, η εξαίρεση από την εξαγωγιμότητα παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως μπορεί να έχει εφαρμογή μόνον όταν πρόκειται για παροχή που πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71, δηλαδή για παροχές που είναι συγχρόνως ειδικές και χωρίς εισφορά και οι οποίες μνημονεύονται στο παράρτημα IIα αυτού του κανονισμού.

31. Κατά τη νομολογία, μια ειδική παροχή κατά ην έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71 «προσδιορίζεται βάσει του σκοπού της. Πρέπει να αντικαθιστά ή να συμπληρώνει μια παροχή κοινωνικής ασφαλίσεως και να έχει τα χαρακτηριστικά κοινωνικής αρωγής που δικαιολογείται για οικονομικούς και κοινωνικούς λόγους βάσει κανονιστικής ρυθμίσεως προβλέπουσας αντικειμενικά κριτήρια [11].»

8 — Παρατεθείσα στην υποσημείωση 5, σημείο 11.

9 — Απόφαση της 12ης Ιουλίου 1990, C–236/88, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1990, σ. 3163, σκέψη 6).

10 — Το Δικαστήριο στηρίχθηκε επίσης στην απόφαση Biason. Η απόφαση αυτή αφορούσε ένα συμπληρωματικό επίδομα που σκοπούσε στην προσαύξηση συντάξεων αναπηρίας το οποίο, αφού ο προσφεύγων της κύριας δίκης μετέφερε την κατοικία του σε άλλο κράτος μέλος, ανακλήθηκε. Κατά το Δικαστήριο, τα κράτη μέλη δεν μπορούν, βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού 1408/71, να εξαρτούν τη χορήγηση ορισμένων επιδομάτων (συμπεριλαμβανομένων των συντάξεων γήρατος και αναπηρίας) από την προϋπόθεση ο δικαιούχος του επιδόματος να κατοικεί στο κράτος μέλος που το καταβάλλει. Απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1974, 24/74 (Συλλογή τόμος 1974, σ. 431).

11 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, C-160/02, Skalka (Συλλογή 2004, σ. I-5613, σκέψη 25).

Παροχή χωρίς εισφορά υφίσταται, όταν η παροχή χρηματοδοτείται αποκλειστικώς από τις υποχρεωτικώς καταβαλλόμενες εισφορές προς κάλυψη των γενικών εξόδων των δημοσίων αρχών. Το αποφασιστικό κριτήριο εν προκειμένω είναι η ουσιαστική χρηματοδότηση της παροχής. Το Δικαστήριο εξετάζει αν η χρηματοδότηση αυτή εξασφαλίζεται άμεσα ή έμμεσα από κοινωνικές εισφορές ή από δημόσιους πόρους [12].

32. Στις παροχές που το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει μετά την έκδοση του κανονισμού 1247/92 ως ειδικές παροχές χωρίς εισφορά περιλαμβάνονται το επίδομα επιβιώσεως αναπήρων [13], το επίδομα συμπαραστάσεως για άτομα με ειδικές ανάγκες [14], την ενίσχυση εισοδήματος [15] και το αντισταθμιστικό συμπλήρωμα της συντάξεως των αυτοτελώς απασχολουμένων [16]. Στις παροχές που το Δικαστήριο δεν έχει αναγνωρίσει ως ειδικές παροχές χωρίς συνεισφορά περιλαμβάνονται το λουξεμβουργιανό επίδομα μητρότητας [17] και το αυστριακό επίδομα ανάγκης περιθάλψεως [18].

33. Το εν προκειμένω επίδικο συμπληρωματικό επίδομα μνημονεύεται στον κατάλογο ειδικών παροχών χωρίς εισφορά, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71, που έχει περιληφθεί στο παράρτημα IIα αυτού του κανονισμού.

34. Δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα προσομοιάζει στην κοινωνική ασφάλιση. Το επίδομα χορηγείται για να προσαυξηθούν οι συντάξεις κοινωνικής ασφαλίσεως. Συνδέεται με την μνημονευόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού 1408/71 παροχή γήρατος. Περαιτέρω, το επίδομα δημιουργεί για τον δικαιούχο μια καθοριζόμενη από τον νόμο κατάσταση, δεδομένου ότι τα όργανα της κοινωνικής ασφαλίσεως που είναι αρμόδια να αποφασίζουν για τη χορήγηση του επιδόματος ουδεμία έχουν διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τις ατομικές ανάγκες ή την προσωπική κατάσταση. Όταν πληρούνται οι τιθέμενες προϋποθέσεις, ο ενδιαφερόμενος δικαιούται του συμπληρωματικού επιδόματος.

35. Οι ενδιαφερόμενοι διαφωνούν πάντως ως προς το αν το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα προσομοιάζει στην κοινωνική πρόνοια. Εξαιρέσει του αναιρεσείοντος, όλοι οι άλλοι διάδικοι θεωρούν ότι αυτό πράγματι συμβαίνει. Ο αναιρεσείων το αμφισβητεί, αλλά δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα προς στήριξη της απόψεώς του.

36. Σε αντίθεση προς τον αναιρεσείοντα, φρονώ ότι το συμπληρωματικό επίδομα εμφανίζει χαρακτηριστικά μέτρου κοινωνικής πρόνοιας. Σκοπό έχει να εξασφαλίζεται στον δικαιούχο ένα ελάχιστο όριο συντηρήσεως σε περίπτωση ανεπαρκούς συντάξεως. Το επίδομα χορηγείται σε πρόσωπα που έχουν φθάσει σε ηλικία συνταξιοδοτήσεως και των οποίων τα συνολικά εισοδήματα είναι κάτω ενός καθοριζόμενου από τον νόμο ορίου. Κατά τη χορήγηση δεν τίθεται καμία προϋπόθεση όσον αφορά τα χρονικά διαστήματα ασκήσεως εργασίας ή καταβολής εισφορών.

12 — Βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση Skalka, σκέψη 28.

13 — Απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1997, C-20/96, Snares (Συλλογή 1997, σ. I-6057).

14 — Απόφαση της 11ης Ιουνίου 1998, C-297/96, Partridge (Συλλογή 1998, σ. I-3467).

15 — Απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1999, C-90/97, Swaddling (Συλλογή 1999, σ. I-1075).

16 — Απόφαση Skalka (παρατεθείσα στην υποσημείωση 12).

17 — Απόφαση της 31ης Μαΐου 2001, C-43/99, Leclere κ.λπ. (Συλλογή 2001, σ. I-4265).

18 — Απόφαση της 8ης Μαρτίου 2001, C-215/99, Jauch (Συλλογή 2001, σ. I-1901).

37. Από τα ανωτέρω έπεται ότι η φύση του γαλλικού συμπληρωματικού επιδόματος είναι μεικτή και το επίδομα πρέπει να χαρακτηρισθεί ειδική παροχή.

38. Εξεταστέο είναι αν το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα συνιστά παροχή χωρίς εισφορά.

39. Προηγουμένως, πρέπει να σημειωθεί ότι από τα συμπληρωματικά έγγραφα και τις παρατηρήσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως προκύπτει ότι το συμπληρωματικό επίδομα για συντάξεις γήρατος, επιζώντων και αναπηρίας στη Γαλλία χορηγείται από το FSV μέσω του ταμείου ασθενείας και ότι το FSV, και μαζί μ' αυτό εμμέσως το συμπληρωματικό επίδομα, χρηματοδοτείται από τρεις πηγές. Πρώτον, η χρηματοδότηση εξασφαλίζεται μέσω της contribution sociale de solidarité à la charge des sociétés, η οποία στηρίζεται στον φόρο κύκλου εργασιών υποκειμένων στον φόρο εταιριών. Δεύτερον, συνδέεται με επιβάρυνση 2 %, η οποία επιβάλλεται σε εισοδήματα από περιουσιακά στοιχεία και σε εισοδήματα από καταθέσεις φυσικών προσώπων που έχουν τη φορολογική τους κατοικία στη Γαλλία. Η τρίτη πηγή εσόδων αποτελείται από τη CSG, η οποία οφείλεται για τα εισοδήματα από περιουσιακά στοιχεία, για το προϊόν καταθέσεων και για τα ποσά που παίζονται ή τα κέρδη στο πλαίσιο τυχερών παιγνίων, καθώς και για τα εισοδήματα από εργασία και υποκατάστατα εισοδήματα.

40. Ο αναιρεσείων της κύριας δίκης φρονεί ότι το συμπληρωματικό επίδομα δεν πρέπει να θεωρηθεί ως παροχή χωρίς εισφορά, δεδομένου ότι συγχρηματοδοτείται εμμέσως μέσω της CSG. Ο αναιρεσείων αναφέρεται προς στήριξη της απόψεώς του στην απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, στην οποία η CSG αποτελούσε το βασικό ζήτημα [19].

41. Σ' εκείνη την υπόθεση, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κράτους μέλους λόγω της εφαρμογής της CSG στα εισοδήματα από εργασία και στα υποκατάστατα εισοδήματα των μισθωτών και των ελευθέρων επαγγελματιών που κατοικούν στη Γαλλία, αλλά δεν υπάγονται στη γαλλική νομοθεσία περί κοινωνικής ασφαλίσεως. Το Δικαστήριο έκρινε ότι η CSG, αντίθετα προς τις επιβαρύνσεις που αποσκοπούν στην κάλυψη των γενικών εξόδων των δημοσίων αρχών, χρησιμοποιείται ειδικώς και ευθέως για τη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφαλίσεως στη Γαλλία, καθόσον τα αντίστοιχα έσοδα παρέχονται στο Caisse nationale des allocations familiales, στο FSV και στα υποχρεωτικά συστήματα ασφαλίσεως ασθενείας. Κατά το Δικαστήριο, «Ο σκοπός της CSG συνίσταται συνεπώς στη χρηματοδότηση, ειδικότερα, των κλάδων που αφορούν τις παροχές γήρατος, επιζώντων, ασθενείας και τις οικογενειακές παροχές, τους οποίους αφορά το άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71».

19 — Απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2000, C-169/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2000, σ. I-1049).

42. Κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, το Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε με την εν λόγω απόφαση επί του ζητήματος αν η CSG πρέπει ή όχι να χαρακτηρισθεί ως επιβάρυνση [20]. Το Δικαστήριο δέχτηκε απλώς ότι η CSG έχει μια τέτοια άμεση και αρκούντως ουσιαστική σχέση με τους νόμους που διέπουν τους κλάδους κοινωνικής ασφαλίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 του κανονισμού 1408/71, ώστε να μπορεί να θεωρηθεί επιβάρυνση την οποία αφορά η απαγόρευση διπλής καταβολής εισφορών.

43. Όπως ορθώς παρατηρεί η Γαλλική Κυβέρνηση, το Δικαστήριο, κατά την εξέταση του ζητήματος αν υφίσταται ενδεχομένως παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού, δεν εξέτασε με τη απόφασή του Επιτροπή κατά Γαλλίας αν η εν λόγω επιβάρυνση πρέπει να χαρακτηρισθεί ως «επιβάρυνση» ή ως «εισφορά».

44. Έχω τη γνώμη ότι η CSG δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εισφορά για το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα. Πράγματι, αυτοί που οφείλουν τη CSG δεν δικαιούνται επιδόματος κοινωνικής ασφαλίσεως ως ανταπόδοση για την εισφορά, ενώ όλοι οι κατοικούντες στη Γαλλία, ανεξαρτήτως του αν ασκούν επαγγελματική δραστηριότητα, μπορούν βάσει αυτού του τόπου κατοικίας να τύχουν των χρηματοδοτούμενων με τη CSG κοινωνικών επιδομάτων που εντάσσονται στο πλαίσιο της εθνικής αλληλεγγύης, δηλαδή επιδόματα από το FSV. Επομένως, η καταβολή της CSG ουδόλως παρέχει δικαίωμα για άμεση και εξατομικευμένη αντιπαροχή υπό τη μορφή επιδομάτων.

45. Κατά συνέπεια, το γαλλικό συμπληρωματικό επίδομα δεν πρέπει να θεωρηθεί ειδική παροχή χωρίς εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού 1408/71.

46. Ως εκ περισσού, εξετάζω επίσης τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι ο αναιρεσείων μπορεί ενδεχομένως να αντλήσει δικαιώματα από τις μεταβατικές διατάξεις που περιέχονται στο άρθρο 95β, του κανονισμού 1408/71 [21].

47. Το άρθρο 95β, παράγραφος 9, ορίζει ότι η εφαρμογή του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1247/92 δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την απόρριψη αίτησης ειδικής παροχής χωρίς εισφορά, χορηγούμενης ως συμπλήρωμα σύνταξης, την οποία υπέβαλε άτομο που πληρούσε τις προϋποθέσεις χορήγησης της εν λόγω παροχής πριν από την 1η Ιουνίου 1992, έστω και αν το άτομο αυτό κατοικεί στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από το αρμόδιο κράτος, με την επιφύλαξη του ότι η αίτηση για την εν λόγω παροχή υποβλήθηκε εντός προθεσμίας πέντε ετών από την 1η Ιουνίου 1992.

20 — Απόφαση C-169/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας (προπαρατεθείσα στο σημείο 32).

21 — Όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 3095/95 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, του κανονισμού (ΕΟΚ) 547/72 περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1247/92 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και του κανονισμού (ΕΟΚ) 1945/93 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1247/92 (ΕΕ L 335, σ. 1).

48. Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι η αίτηση του αναιρεσείοντος για τη χορήγηση του συμπληρωματικού επιδόματος απορρίφθηκε, διότι αυτός δεν πληρούσε την 1η Ιουνίου 1992 την προϋπόθεση της ηλικίας κατά τα τότε εφαρμοστέα άρθρα L 815-2 και R 815-2 του CSS. Το συμπληρωματικό επίδομα χορηγείται σε λήπτες παροχών γήρατος που έχουν φθάσει στο 65ο ή, σε περίπτωση ανικανότητας προς εργασία, στο 60ό έτος της ηλικίας τους. Ο αναιρεσείων απολαύει γαλλικής συντάξεως γήρατος από την 1η Νοεμβρίου 1991 ως κανονικός δικαιούχος και όχι ως ανίκανος προς εργασία και, επομένως, ισχύει το όριο ηλικίας των 65 ετών.

49. Η Επιτροπή φρονεί ότι εφαρμοστέο εν προκειμένω είναι το όριο ηλικίας των 60 αντί των 65 ετών. Συγκεκριμένα, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι ο αναιρεσείων έχει στην κατοχή του μια ισπανική ιατρική γνωμάτευση, όπου αναφέρεται ότι ο αναιρεσείων είναι από το 1991 ανίκανος προς εργασία και η οποία γνωμάτευση δεν αναγνωρίσθηκε από το εθνικό δικαιοδοτικό όργανο ως νομικώς έγκυρο έγγραφο. Αν ισχύει το όριο ηλικίας των 60 ετών, ο αναιρεσείων μπορεί να αντλήσει δικαίωμα από το άρθρο 95β, παράγραφος 9, του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι αυτός πληροί τις προϋποθέσεις χορηγήσεως της συμπληρωματικής παροχής, δηλαδή να έχει φθάσει στο 60ό έτος της ηλικίας πριν από την 1η Ιουνίου 1992.

50. Επιβάλλεται κατ' αρχάς να υπομνησθεί η πάγια νομολογία, κατά την οποία στο πλαίσιο της κατανομής των δικαιοδοτικών αρμοδιοτήτων μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, όπως προβλέπει το άρθρο 234 ΕΚ, ο εθνικός δικαστής, ο οποίος έχει αποκλειστικά άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως καθώς και των επιχειρημάτων που προέβαλαν ενώπιόν του οι διάδικοι και ο οποίος θα πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της προς έκδοση δικαστικής αποφάσεως, είναι ο πλέον κατάλληλος να εκτιμήσει, έχοντας πλήρη γνώση της υποθέσεως, τη λυσιτέλεια των νομικών ζητημάτων που θέτει η διαφορά της οποίας επελήφθη και την αναγκαιότητα εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, ώστε ο ίδιος να μπορέσει να εκδώσει την απόφασή του. Πάντως, ενόψει ερωτήσεων που διατυπώνονται ενδεχομένως κατά τον μη ενδεδειγμένο τρόπο ή εξέρχονται του πλαισίου των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί με το άρθρο 234 ΕΚ, το Δικαστήριο επιφυλάσσει στον εαυτό του το δικαίωμα να εξαγάγει από το σύνολο των στοιχείων που του παρέσχε το εθνικό δικαστήριο, ιδίως δε από την αιτιολόγηση της πράξεως περί παραπομπής, τα στοιχεία του κοινοτικού δικαίου που απαιτούν ερμηνεία, λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο της διαφοράς [22].

51. Επομένως, το Δικαστήριο, προκειμένου να παράσχει στο δικαιοδοτικό όργανο που του υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα χρήσιμη απάντηση, είναι δυνατό να χρειαστεί να λάβει υπόψη του κανόνες κοινοτικού δικαίου

22 — Βλ. ιδίως την απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1978, 83/78, Pigs Marketing Board (Συλλογή τόμος 1978, σ. 739, σκέψεις 25 και 26), και την απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, C-425/98, Marca Mode (Συλλογή 2000, σ. I-4861, σκέψη 21).

τους οποίους ο εθνικός δικαστής δεν μνημονεύει στο ερώτημά του. Αντιθέτως, στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να κρίνει κατά πόσον ο κοινοτικός κανόνας, όπως ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, έχει ή όχι εφαρμογή στην περίπτωση την οποία καλείται να κρίνει [23].

52. Όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, ο αναιρεσείων μπορεί ενδεχομένως να αντλεί δικαιώματα από το άρθρο 95β, του κανονισμού 1408/71 και το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχεία β και στ, του κανονισμού 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας [24]. Η τελευταία αυτή διάταξη έχει ως ακολούθως:

«Όταν ένας δικαιούχος, κυρίως:

[...]

β) παροχών γήρατος που χορηγούνται σε περίπτωση ανικανότητας προς εργασία,

[...]

στ) παροχών που χορηγούνται σε περίπτωση που τα έσοδα του δικαιούχου δεν υπερβαίνουν ένα προκαθορισμένο όριο,

διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο στο οποίο βρίσκεται ο φορέας οφειλέτης, ο διοικητικός και ιατρικός έλεγχος πραγματοποιείται, κατόπιν αιτήσεως του φορέα αυτού, από τον φορέα του τόπου διαμονής ή κατοικίας του δικαιούχου με τον τρόπο που προβλέπεται από τη νομοθεσία που εφαρμόζει ο τελευταίος αυτός φορέας. Εντούτοις, ο φορέας οφειλέτης διατηρεί το δικαίωμα να προβεί σε εξέταση του δικαιούχου από ιατρό της επιλογής του.»

53. Παράλληλα, το Δικαστήριο αποφάνθηκε με την απόφαση Δαφέκη ότι «ότι, όταν πρόκειται για διαδικασία σχετική με αξίωση χορηγήσεως παροχών σε διακινούμενο εργαζόμενο που έχει ιθαγένεια κράτους μέλους, οι αρμόδιοι εθνικοί φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως και τα δικαστήρια των κρατών μελών δεσμεύονται από τα πιστοποιητικά προσωπικής καταστάσεως και τις συναφείς πράξεις που έχουν εκδοθεί από τις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών, εκτός αν υπάρχουν συγκεκριμένες και σοβαρές ενδείξεις ότι το περιεχόμενό τους στην υπό εξέταση ατομική περίπτωση είναι ανακριβές [25]».

23 — Βλ. ιδίως την απόφαση της 20ής Μαρτίου 1986, 35/85, Tissier (Συλλογή 1986, σ. 1207, σκέψη 9).

24 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 138.

25 — Απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1997, C-336/94, Δαφέκη (Συλλογή 1997, σ. I-6761, σκέψη 21).

54. Από τα ανωτέρω έπεται ότι εθνικό δικαιοδοτικό όργανο δεσμεύεται από πιστοποιητικά που έχουν εκδοθεί από τις αρμόδιες αρχές άλλων κρατών μελών, όσον αφορά την έναρξη και τη διάρκεια της ανικανότητας προς εργασία.

55. Εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να κρίνει αν το άρθρο 95β, παράγραφος 9, του κανονισμού 1408/71, σε συνδυασμό με το άρθρο 51 του κανονισμού 574/72, έχει εφαρμογή ή όχι στην περίπτωση που έχει υποβληθεί στην κρίση του.

VII — Πρόταση

56. Προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου ως ακολούθως:

«Οι διατάξεις του άρθρου 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας και του παραρτήματος IIα αυτού του κανονισμού έχουν την έννοια ότι το συμπληρωματικό επίδομα κατά την έννοια του Code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως) αποτελεί ειδική παροχή μη βασιζόμενη στην καταβολή εισφορών κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α, αυτού του κανονισμού.»